

David en Jonathan

David had in zijn eentje de reus Goliath verslagen. Als beloning mocht hij trouwen met de dochter van koning Saul. Koning Saul had ook een zoon. Hij heette Jonatan. David en Jonatan waren hele goede vrienden van elkaar. Omdat David zo'n held was werd Koning Saul een beetje angstig: "Stel je nu voor dat het volk wilt dat David koning wordt."

Op een dag gooide Koning Saul een speer richting David. David had hem nog maar net kunnen ontwijken. Trillend had de speer zich in de muur geboord.

Op straat zongen mensen:

*Saul versloeg de vijand bij duizenden,
Maar David bij tienduizenden!*

Als Koning Saul dit maar niet hoort, dacht hij.

Maar Saul hoorde dit wel! Hij werd steeds jaloeser op David. Het was maar goed dat David een vriend aan het hof had. Anders had hij het nooit uitgehouden bij de koning. Prins Jonatan was zijn beste vriend. 'Wij laten elkaar nooit in de steek!', hadden ze elkaar beloofd.

Jonatan merkte natuurlijk ook dat zijn vader niet meer zoveel om David gaf. Eerst dacht hij dat het wel weer goed zou komen, maar toen hij Saul hoorde zeggen dat hij David wilde doden, ging Jonatan naar zijn vriend toe.

'Je moet hier weg, David,' zei hij.

Dat wilde David niet. Hij bleef liever bij zijn vrouw en zijn vriend Jonathan.

'Ik wacht nog een paar dagen,' zei hij.

Maar diezelfde nacht kwam zijn vrouw hem zeggen: 'Vlucht! De soldaten komen je halen!' Ze hielp hem door het raam klimmen. Net op het nippertje!

Ik zal maar naar Samuël in de stad Rama gaan, dacht David.

Dat deed hij. Hij vertelde Samuël alles.

Samuël troostte hem. 'Je hoeft niet bang te zijn,' zei hij. 'God wilde toch dat ik jou tot koning zelfde. Saul kan je echt niets doen!' Maar toch vond Samuël het beter dat David een tijdje bij hem bleef.

Toen Saul hoorde dat David bij Samuël was, reisde hij ook naar Rama.

Samuël vertelde David dat de koning in de stad was.

'Dan ga ik er gauw vandoor,' zei David.

Thuisgekomen zocht hij Jonatan op. 'Wat heb ik je vader toch misdaan, dat hij me wil doden!' zei David.

'Zo erg is het niet, geloof ik, zei Jonatan. 'Hij doet nooit iets zonder het tegen mij te zeggen, en de laatste dagen heeft hij het niet meer over je gehad.'

Maar David was er niet gerust op. 'Natuurlijk praat hij er niet met jou over,' zei hij. 'Hij weet dat ik jouw beste vriend ben.'

'Wat kan ik dan voor je doen?' vroeg Jonatan.

'Ik heb een idee,' zei David. 'Morgen is het nieuwe maan. Dan wordt er een grote maaltijd gehouden. Daar hoor ik natuurlijk ook bij te zijn. Maar ik ben er niet. Als je vader aan tafel vraagt: "Waar is David?", zeg dan: "Naar zijn familie in Betlehem." Als je vader dan zegt: "Dat is goed", dan hoef ik niet bang te zijn. Maar als hij boos wordt, is het mis!'

'Afgesproken!' zei Jonatan.

'Maar hoe kom ik te weten wat je vader gezegd heeft?' vroeg David.

'Ik heb een idee,' zei Jonatan. 'Je weet toch waar dat grote rotsblok staat, in het veld? Daar moet je je overmorgen om deze tijd achter verstoppert. Ik ga er met mijn schildknaap ook naartoe om te gaan boogschieten. Die rots neem ik als doel. Na het eerste schot roep ik tegen de jongen: "Ga de pijl zoeken!" Als ik daarna zeg: "Nee, de pijl ligt dichterbij!" dan is er geen gevaar voor je. Maar als ik roep: "Nee, hij ligt verderop!", dan moet je direct vluchten.'

Toen omhelsden ze elkaar. En Jonatan zei: 'Wat er ook gebeurt, jij zult altijd mijn vriend blijven!'

Je begrijpt hoe Davids hart bonsde toen hij acht het rotsblok verstopt zat. Wat zou Jonatan straks roepen?

Daar hoorde hij voetstappen. Het was Jonatan met zijn schildknaap. De eerste pijl suiste door de lucht. Toen klonk het: 'Ga de pijl zoeken! En even later: 'Nee, verder! Hij ligt nog véél verder!'

Het was dus mis. Wat was David verdrietig!

Even later stond Jonatan naast hem. Ze zeiden niet veel meer tegen elkaar.

Ze gaven elkaar een kus als afscheid. De tranen liepen over hun wangen.

Uiteindelijk zei Jonatan: 'Ga in vrede! Je kent onze afspraak. Wij blijven vrienden! Voor altijd!'

Toen gingen ze allebei een andere kant uit.

